

Självuppskattning: förutsättningen för det universella lycksaliga tillståndet

Välkomna, mina käraste vänner. Ni är alla välsignade, var och en av er här och alla mina vänner som arbetar på denna självförverkligandets och befrielsens väg. Många av er gör framsteg. Jag vill i kväll tala om just det som många av er behöver höra mest vid den här tidpunkten. Lyssna med era inre öron lika mycket som med era yttre öron.

Universum är så beskaffat att varje enskild varelse är i stånd att befinna sig i ett ständigt lycksaligt tillstånd. Att vara lycksalig är inte bara en teoretisk möjlighet, det är mänsklighetens naturliga tillstånd. Det är en naturlag. En individ som inte befinner sig i ett lycksaligt tillstånd, befinner sig i ett onaturligt, stört tillstånd. Det är viktigt för er, mina vänner, att förstå och vara medveten om detta faktum.

Den lycksalighet jag talar om är inte ett vagt löfte om framtiden i detta liv eller i ett liv bortom det fysiska tillståndet. Den är möjlig precis här och nu. Att uppnå den är inte avhängigt någon komplicerad bedrift eller ett fullkomligt tillstånd som är främmande för ert nuvarande sätt att vara. Det är inte avhängigt yttre händelser eller att något måste vara annorlunda. Människor tror att om bara det ena eller det andra vore annorlunda så skulle ingenting stå i vägen för deras lycka. Men ni skulle kunna vara fullständigt lyckliga omedelbart som ni är nu.

Människan vet omedvetet att ett högsta välbehag är allas födslorätt och alla strävar ständigt efter det. Huruvida individen är förmögen att inse att denna strävan är felriktad förändrar inte det faktum att det finns. När ni väl lär er att söka i rätt riktning, kommer ni att finna vad ni söker. Jag ska nu diskutera två aspekter av detta sökande.

Att uppnå det lycksaliga tillstånd som medvetet eller omedvetet söks, är direkt avhängigt ens självkänsla, förmågan att uppskatta sig själv. Ekvationen går alltid jämnt ut: I precis samma grad som det finns en självuppskattning, finns det lycka. När självuppskattning saknas, är psyket förhindrat att uppleva sitt naturliga tillstånd. Detta fjärrar dig i sin tur från de universella krafterna och reser en barriär som hindrar dig från att bli en del av de kosmiska krafterna, som utgör lycksalighet. Det spelar ingen roll huruvida man misslyckas med att uppskatta sig själv på grund av giltiga eller ogiltiga orsaker. Båda uppvisar samma hinder.

Att omvärdera sina begrepp utgör en del av självförverkligandets process, eftersom människor ofta inte uppskattar sig själva av fel orsaker. Jag har tidigare påpekat att en fin inre mekanism reglerar de psykiska processerna på så sätt att berättigade skäl för att inte uppskatta sig själv, när man inte medvetet har insett och hanterat dem, skapar falsk skuld och överdrivna fullkomlighetsnormer. Det är därför alltid en överträdelse av den personliga integriteten som förhindrar personligheten att komma till sin rätt – oavsett huruvida detta också ger upphov till falsk skuld. Detta är en exakt, inre mekanism.

Inget självbedrägeri eller medvetet förnekande kan avlägsna verkningarna av bristande självuppskattning. De mest upplysta människorna bortser fortfarande från hur viktigt detta faktum är. I vårt tidigare arbete tillsammans har vi diskuterat många specifika faktorer som försämrar er integritet och därför er självaktning. Varje väg för självförverkligande måste ta itu med de mest subtila, omedvetna själsrörelser och inställningar, då deras verkan är större än de flesta individer ens tillnärmelsevis anar.

Självförverkligande och befrielse avgörs av individens fria beslut att anamma naturliga, universella lagar och normer, i ett fullt ansvarstagande för detta beslut. Detta innebär att vara sann mot de naturliga lagarna som är verksamma i livet och i individen – till skillnad från att vara trogen överräckta värden, ovanpålagda normer eller kulturella sedvanor. Ett sådant befriat sinnestillstånd skiljer sig drastiskt från ett tillstånd som automatiskt anammar åsikter eller normer utan att ifrågasätta dem. Automatismen som tillåter de flesta människor att ta livets villkor och lagar för givna förhindrar jagets autonomi. Denna automatism är utbredd och påverkar fler områden i livet och personligheten än vad ni kan föreställa er, mina vänner.

Vi har diskuterat massbildernas och massintryckens effekter. De flesta av er tänker på de grova problemen som utvecklade människor börjar ifrågasätta och fundera kring. Inte någon av er är medveten om problemen inom er själva som kräver ett helt nytt sätt att närma sig dem. När man tar en lag för given som inte är en allmängiltig livslag, stänger man dörren till universum.

De mest upproriska människorna är oftast de som är mest genomsyrade av massans åsikter och falska begränsningar, som de betraktar som oundvikliga livslagar. De kanske inte skulle göra uppror mot livet lika mycket om de inte trodde att de var tvungna att böja sig för något oundvikligt.

Det är tragiskt hur mycket slöseri och onödiga svårigheter som finns på grund av troheten mot onaturliga lagar. Skillnaderna mellan de naturliga lagarna och civilisationens sedvanor är ofta ganska uttalade. Ibland är de naturliga lagarna och de onaturliga lagarna så lika att de ser ut att vara identiska. Det gör dock en gigantisk skillnad huruvida man efterlever samvetets normer i en

fri anda av eget val eller handlar i blind lydnad. Orden kan låta likadant, men de psykiska processernas egenart, deras inre klimat och inställningar skiljer sig helt. När den naturliga lagen skiljer sig från människans lag, blir skillnaden ännu mer uppenbar.

De som förnekar sig upplevelsen av att spontant upptäcka självständiga begrepp som man själv tar ansvar för och med vilka man kan leva ett meningsfullt liv, agerar inte enbart utifrån lättja eller rädsla. Det handlar alltid om att integriteten överträds. Så länge man tror att rädsla är hindret för ett inre beteende som man själv tar ansvar för, kommer rädslan inte att försvinna. Men när man börjar se att den personliga integriteten påverkas av vägran att söka svar på ett självständigt sätt, ger ofta en inneboende anständighet och önskan om att vara sannfärdig den drivkraft som tidigare saknades.

Varför skadas integriteten när en individ vägrar att komma fram till självständiga slutsatser kring livets regler? Att på ett blint sätt ta begränsningar och lagar för givna handlar alltid om feighet. Brist på mod får en individ att mekaniskt upprepa överräckta moraliska koder. Människor kanske accepterar överräckta lagar på grund av att de är rädda för konsekvenserna av att ifrågasätta dem, för att hamna i konflikt med andra människors åsikter. Efter en ärlig undersökning av motivationerna, kan man inte undgå att inse att en simpel opportunist spelar en dominerande roll på en emotionell nivå. För att erhålla andras godkännande eller beundran, sviker man en sanning som man undviker att namnge.

Det är omöjligt att befria det verkliga jaget så länge det råder betingelser i psyket som är fientliga mot sanningen. Varhelst överräckta åsikter upprepas – oavsett huruvida personen är medveten om detta eller ej – överträds den personliga integriteten på ett opportunistiskt sätt. Detta innebär inte att majoritetens åsikt är fel. Anmärkningarna gäller lika mycket för en minoritetsgrupps upproriska åsikter. En blind, känslomässigt färgad motivation som inte ifrågasätts och som utåt sett ser ut att vara modigt trotsig, kan vara färgad av feighet och opportunist.

Lättjan att inte tänka igenom en fråga utgör aldrig enbart lättja i sig. Den är alltid färgad av feighet, en anpassning till en viss grupp människor som individen tror att han eller hon desperat behöver och inte har råd att sätta sig emot. En särskild frestelse stärker tendensen att underlåta en självständig utredning och forma sina egna begrepp i harmoni med livets naturliga lagar. Hela världen utropar samhällets sedvanor som goda och riktiga, medan de naturliga lagarna inneboende i ens väsen ofta bortses från. Människor som följer de mänskliga lagarna hyllas för sin godhet och rättfärdighet. Ett sådant beröm är frestande. Det tycks fungera som ett balsam på självtvivlets sår och bristen på självuppskattning. Men detta läkemedel behandlar endast symtomen, aldrig roten av problemet. När de verkliga orsakerna till den bristande självuppskattningen avlägsnas, växer modet att vara sig själv proportionerligt. Den verkliga orsaken till att man inte uppskattar sig själv

utgör många gånger, åtminstone delvis, fegheten i att svika sanningen till förmån för att bli godkänd av andra. Det så kallade läkemedlet och giftet är ofta samma sak.

När människor börjar kristallisera frågorna som de ska ställa, sondera djupare och nå fram till en verklig medvetenhet, är det inte handlingen som betyder mest. Det som har störst betydelse är att veta. Det kan fortfarande vara svårt att gå till handling, på grund av att ett tillräckligt mod inte har uppstått. Men du befinner dig i ett sannfärdigt tillstånd vad gäller dig själv, du bedrar inte längre dig själv och är inte längre omedveten. Du befinner dig närmare jaget, närmare den universella sanningen, närmare källan till all lyckalighet och uppfyllelse.

Att känna till utvecklingens naturliga lag, även när du ännu inte är förmögen att leva efter den, upprättar frihet och sannfärdighet som psykets inre klimat. Vetskapen är därför, då den omedelbart påverkar den utvecklade individens välbefinnande och glädje, det primära. För du måste respektera och tycka om dig själv i den grad som du inte längre slätar över och tar de synbarligen obestridda ”självförstådda” aspekterna av livet för givna. I denna vetskap upprättas en självuppskattning och med detta upprättas också förmågan att ta del av den universella lyckaligheten, som är ett naturligt tillstånd.

Den andra aspekten som jag vill diskutera är detta att transcendera nuet. Oavsett var ni befinner er, mina vänner, oavsett vilka era nuvarande betingelser eller omständigheter är, oavsett hur ni känner, om ni ingående möter nuet och inte flyr bort från det, ger det en uppsjö av vacker energi, livssubstans och glädje. I nuet kan du hitta upprymdhet och lyckalighet, frid och stimulans, en djup känsla av syfte som kommer att ge mening åt allting du gör – i det inre och det yttre. Ett högsta välbefinnande finns i varje bråkdel av livet, förutsatt att du inte flyr bort från det – kanske genom att pressa dig till att vara vad du för närvarande inte är. Det spelar ingen roll vad din sinnesstämning för närvarande kan vara. Om du känner dig fjärrad från dig själv, om du känner dig avskuren, orolig, deprimerad, hopplös eller uttråkad, finns just nu i denna stund, genom denna sinnesstämning, din kärna, ditt nu. Om du möter detta nu, upplever den här sinnesstämningen, oavsett vad den är och transcenderar den, behöver du inte vänta på en avlägsen framtid, på ett annat tillstånd, på ett fullkomligt tillstånd. Du befinner dig i livskraften och i livssubstansen som utgör ditt omedelbara nu. Du befinner dig i lyckalighet, i den rörliga strömmen som utgör utvecklingens växande. På en djup och subtil nivå som vanligtvis är övertäckt, kan du inte undgå att uppskatta dig själv. Detta verkar ofta vara det svåraste för en människa att göra, och är samtidigt det enklaste.

Oavsett hur många gånger ni kanske har hört ord som dessa, är era vanor djupt ingrodda i båda hänseenden: För det första är er automatiska reaktion att ta saker för givna utan att ifrågasätta

dem; för det andra flyr ni bort från sinnesstämningen som råder i stunden. I båda hänseenden är målet att undvika kontakt med dig själv.

Både detta att vara sann mot de naturliga lagarna och att transcendera ditt nu är avgörande för att vara i ditt verkliga jags levande centrum, där allt gott existerar för alltid i en gränslös kraft. Denna kraft väntar på att du ska vakna upp till dess verklighet. Djupt inne i ditt eget centrum finns all visdom ständigt tillgänglig. I detta centrum manifesterar sig det eviga livet just nu.

Ni skulle alla bli förvånade över att se en lista över alla de saker som ni fortfarande tar för givna. Ni accepterar blint många lagar och föreskrifter som ofrånkomliga, men som inte på något sätt är naturliga. Undersök dig själv ur den här synvinkeln. Du kommer att befria dig från många idéer som du trodde var oundgängliga; du kommer att upptäcka naturliga lagar och finna modet att vara dem trogen. Ett nytt mod och en ny integritet kommer att födas inom dig.

Behovet av att vara som andra är inte motsatsen till behovet av att vara speciell och bättre än andra. I dualitetens värld är dessa två sidor av samma mynt. I den utsträckning som du enbart anpassar dig genom att ta för givet vad andra säger, tror du på lagar som inte är naturliga – uttryckligen såväl som underförstått – du tror på lagar som inte är naturliga och på fakta som inte är ofrånkomliga. Du nödgas bevisa din särart och inta en högmodig hållning. Fegheten som ger upphov till anpassningen utgör samma sak som högmodet som ger upphov till överlägsenheten. Båda kan endast lämnas när man har modet att ifrågasätta synbarliga ofrånkomligheter samt ödmjukheten att inte behöva vara bättre. Detta är den frihet som öppnar porten till det verkliga jaget. Och det öppnar porten till universum.

Med mod och ödmjukhet är det lätt att ifrågasätta vad man känner, var man befinner sig, varför man reagerar på det sätt man gör och varför reaktionen finns i första taget, i stället för att lämna allt detta i ett diffust, dimmigt klimat med dess förvirring. Dimman fjärrar dig från det levande centrumet av att vara i njutning, från livet som ett naturligt tillstånd av upprymdhet, visdom och det evigt goda. Diffusheten och att inte titta på ditt högmod och din feghet, förhindrar dig att nå detta naturliga liv. Varje stund kan därför bara erkännas när det finns mod och ödmjukhet: modet att ifrågasätta de överräckta koderna, modet att titta på varje sanning inom jaget, och ödmjukheten att inte behöva vara speciell och kanske, om det för sanningens skull är nödvändigt, avstå från andras godkännande.

Mina vänner, varje stund erbjuder en rikedom, en fullkomlighet, en fullhet, oavsett var du befinner dig, oavsett vad din bekymmersamma belägenhet är. När du befinner dig i ett visst olyckligt tillstånd, beakta att du befinner dig i en övergång, under press bara för att nå ett annat tillstånd. Du kan inte växa när du bara strävar bort från vad du är nu. En sådan strävan är ett

misstag, ett missförstånd grundat i ett förnekande av vad som är. När nuet bekräftas fullt ut, kommer högmod och feighet att falla bort utan ansträngning.

Feghet, i sin foglighet och anpassning, självförnekelse och förnekelse av sanningen, opportunist och svek mot den kosmiska verkligheten, resulterar ur högmod. Att släppa behovet av andras godkännande kräver ödmjukhet. Modet som behövs kan endast uppnås när det finns ödmjukhet. Du kommer inte att svika ditt verkliga jag, du kommer inte att kränka det när du släpper behovet av beundran, behovet av att utmärka dig på något sätt.

Mina vänner, finns det några frågor?

FRÅGA: Du talar om de människor som vill vara bättre än andra, som vill vara speciella. Men hur är det med de som känner att de inte är lika bra som andra?

SVAR: Det är samma dualitet, två sidor av samma mynt. Människor som genuint känner sitt värde behöver aldrig bevisa att de är bättre än andra. Bara de som tvivlar på sitt värde måste göra det. Jag började detta föredrag med att säga att självuppskattning är nyckeln till ett lyckligt tillstånd. Här är den onda cirkeln: Ju mer du sviker, desto mindre tycker du om dig själv, desto större är ditt behov av att få godkännande för att dämpa ditt självtvivel. Ju större ditt försök är att få andra att ge dig det som du effektivt kan tillgodose själv, desto mer drivs du till att svika din sanning.

Man kan endast ta sig ur en sådan ond cirkel genom att arbeta på en väg för att finna sig själv. Varje missnöjd stund är full av liv med svar till dig. Om du letar efter svaren transcenderar du nuet och upplever universums sanning, som är att varje bråkdel av livet utgör oändlig lyckalighet.

FRÅGA: Jag frågar för någon annan, som jag vill hjälpa...

SVAR: På dessa nivåer kan man inte hjälpa andra, förutom genom att visa dem en väg, och då alltid förutsatt att de är villiga. De flesta människor skulle beklagligt nog göra vad som helst, gå vart som helst, snarare än att titta på jaget. Att skärskåda sig själv skrämmer dem och de försöker frenetiskt undvika det.

När en individ är redo att titta där skärskådan kommer att ge verkliga svar, måste hjälpen komma. Men ingen kan hjälpa någon annan att vara i nuet, som förutsätter den absoluta och primära önskan om att: "Jag vill titta på sanningen i mig själv." Alla som arbetar på denna väg och som uttalar dessa ord dagligen, särskilt i stunder då man är missnöjd och avskuren, kommer att

uppleva fantastiska resultat. ”Vad är det nu som jag inte vill titta på?” När en individ väcker den frågan, kommer svaren att komma i exakt proportion till önskans uppriktighet och styrka. Annars finns det inte något svar, mina vänner.

Detta gäller för dem som ännu inte har börjat upptäcka djupen i jaget som behöver utforskas i medvetandets ljus. Det gäller även för dem som är effektivt engagerade i ett sådant arbete. Även de kan ha blinda fläckar. De kanske envisas med att förbise det som behöver ses i vitögat som mest, för att de överdrivet koncentrerar sig på aspekter som de redan har konfronterat. Sanningen som blir överbetonad kanske tjänar väl till att täcka över andra sanningar som personen inte är redo att se. Oavsett hur mycket växande som sker, undgår människor att utnyttja stunder i sina liv fullt ut. De låter problem förbli ogranskade och föredrar att stanna kvar på ytan så att de aldrig når störningens kärna. Störningen kanske accepteras i en falsk anda av ofrånkomlighet, där saker tas för givna som inte behöver tas för givna.

Varje ögonblick innehåller obeskrivlig rikedom, mina vänner. Det mänskliga sinnet saknar utrustningen för att ens avlägset föreställa sig den. Betrakta vetenskapen om atomer, som har visat att den minsta kända partikeln äger kraften att förstöra omfattande områden av mänsklig bebyggelse och miljontals människoliv. Samma partikel äger kraften att påverka det mänskliga livet på positiva sätt likvärdigt dess destruktivitet. Er inställning avgör vilken riktning denna kraft tar. Mänskligheten börjar bli medveten om kraften som finns i det minsta. Begreppet är nytt och märkligt för det mänskliga tänkandet, som hittills har mätt kraft i termer av storlek, att stora saker kan ge stor kraft och små saker har liten kraft, med andra ord. Med vetenskapen om atomer har en revolutionerande omdaning påbörjats som tvingar människor att inse att kraft inte är en fråga om storlek, utan snarare om kvalitet. Med denna nya uppfattning börjar sanningen om en ny dimension att öppnas.

Det är precis samma sak med nuet i varje ögonblick. Varje bråkdel av tiden, av existensen, besitter en kraft som överträffar atomens kraft. Denna andliga kraft överträffar alla fysiska manifestationer. Den oändligt lilla bråkdelen av livet kan utnyttjas när man undersöker kraftens kärna i dess negativa manifestationer och ser att samma energi kan användas positivt.

Mänskligheten är omedveten om sin potential och tillskriver yttre omständigheter och materiella faktorer kraft, inte energin i nuet. Sanningen är att varje nu är laddat med omätbar livskraft, en energi som kan frigöras när hindren till nuet avlägsnas. Fokusera er uppmärksamhet på det och ni kommer att upptäcka rikedomar och krafter som ni inte har kunnat föreställa er. Redan de första föraningarna kommer att förbluffa er. Ni behöver inte vänta på morgondagen. Ni behöver inte ens vänta på att befinna er i ett annat tillstånd. Den efterlängtnade morgondagen, eller det efterlängtnade annorlunda tillståndet, kommer att infinna sig som ett resultat av att *möta denna stund i sanning*.

FRÅGA: Uttrycket ”att se sig själv i sanning” tycks ha förlorat sin mening då många människor använder uttrycket och hävdar att de ser sig själva i sanning – men jag vet att de inte gör det. Ofta används ett uttryck på ett sådant sätt att det förlorar sin verkliga betydelse. Skulle du kunna klargöra detta? Gäller det för områden där människor inte vill möta sanningen om sig själva?

SVAR: Detta är tyvärr ödet för all sanning i människans värld och det går bortom begränsningarna som finns i att uttrycka den andliga sanningen i det mänskliga språket. Språket kan lätt användas för att dölja, förskjuta och bedra när man använder de rätta orden men undviker de verkliga frågorna. Det finns inga uttryck i något språk som garanterar att förevändningar och självbedrägeri undviks. Endast den djupa uppriktigheten hos den inre viljan att vara sannfärdig med jaget kan undvika förvrängning. Den mänskliga tendensen att fly från jaget föranleder att språket används på tvetydiga sätt. Man kan generalisera kring ”sanningen” samtidigt som man undviker specifika sanningar om sig själv. Det är på detta sätt en sanning till slut kan bli en kliché. Detta är anledningen till att jag återger och omformulerar samma sanningar i olika ord.

Allt jag kan tillägga här är att man inte kan vara i den universella, allmänna sanningen, i livets dynamiska sanning, om man inte är i sitt eget jags sanning. Och detta innefattar de sanningar som fortfarande är svåra att titta på. En person som vägrar att se det som tycks vara svårast är inte i ett sanningsenligt tillstånd. Det finns alltid områden som man motstår att titta på som erbjuder möjligheter till självbedrägeri.

Det är helt nödvändigt att om och om igen säga till sig själv: ”Jag vill titta på allting, även de områden där jag gör mest motstånd.” Då och först då kan alla svårigheter, alla synbarligen oöverstigliga hinder lösas upp, så att saker faller naturligt och enkelt på plats och ett meningsfullt liv inrättar sig självt.

Den universella livsströmmen bringar harmoni där det fanns disharmoni, det vill säga där det fanns slöseri, den bringar uppfyllelse där det fanns frustration, högsta välbehag där det fanns smärta och berövande. Men modet och ödmjukheten att vara helt i sanning vad gäller jaget behöver odlas och uppbådas – dagligen.

”Jag är inte rädd för att titta på vad det än är, även om det är något som jag inte vill se. Jag kallar på den gudomliga visdomen och makten inom mig för att hjälpa mig att se det som jag mest behöver se, så att jag kan förändras allteftersom jag behöver förändras.” Gör detta till er dagliga bön och ni kommer att befria det verkliga jaget från sina bojor och uppnå universums lyckligsaliga sanning.

FRÅGA: Jag vill fråga om en konstig och skrämmande upplevelse som jag har haft på senare tid. När jag känner mig särskilt befriad efter vissa klargöranden och registrerar en böljande känsla av livskraften inom mig i min meditation, känns det som om mina könsorgan lyftes ur mig. Jag känner ett nytt hopp, men samtidigt finns det en rädsla inrymd i detta nya hopp. Vad kan du säga mig om det här?

SVAR: Denna upplevelse är ett uttryck för större framsteg än vad du kanske för närvarande kan inse. Som ett resultat av den stora förståelse och sanning som du har erhållit och vissa förändringar i ditt inre, har du frigjort livskraft som hittills har varit lamslagen. Detta framkallar hoppet, där du tidigare kände hopplöshet, om att du någon dag skulle kunna uppleva livfullhet och njutning och upprymdhet. Allt detta har samtidigt fört fram en missuppfattning i ljuset djupt inhyst i ditt psyke: att om du ger uttryck för den levande energin i din kropp, försätter du dig kanske i fara, särskilt genom att förlora dina könsorgan. Den här missuppfattningen är vanligt förekommande, vilket inte förändrar dess verkliga hot mot dig. Barnet inom dig styrs av denna missuppfattning och den är ansvarig för många av dina svårigheter. Att upptäcka källan till missuppfattningen inom dig – inte som en psykologisk teori, utan som en personlig övertygelse – kommer så småningom att göra det möjligt för dig att se att den är felaktig. När du är rädd för hoppet som öppnas för dig, beror det på att du fortfarande tror på hotet: Din missuppfattning är att hoppet om ett nytt liv samtidigt inrymmer en fara. Din konflikt tycks vara: ”Ska jag förbli som jag är och bli ensam och mer separerad, eller ska jag vidta åtgärder och kanske förgås?” Detta är det tillstånd som du befinner dig i inombords. Det kan endast lösas upp när du verkligen förstår att missuppfattningen *är* en missuppfattning. Smärtan kommer att försvinna, för smärtan är en följd av missuppfattningen och den följande konflikten.

FRÅGA: Vad gäller att leva i nuet och se vad som finns där, har jag upptäckt att jag alltid behöver en försäkran. Detta har gjort mig medveten om att jag knappast någonsin lever på ett sätt som inte är självmedvetet. Allting är alltid inriktat på att erhålla denna försäkran. Jag lever för att vara vad jag skulle vilja vara, inte vad jag är. Kan du hjälpa mig med det?

SVAR: Ditt behov av försäkran grundar sig i ett tvivel på att du räknas, att dina inneboende värden räcker till. Du är rädd för att dina egna åsikter inte är gångbara, och du behöver därför bekräftelse eller försäkran från andra. Alla överkliga behov har en beroendeframkallande kvalitet; ju mer man behöver dem, desto starkare blir den osunda strävan och desto längre bort kommer man från alla lösningars inre källa. Ju mer man vänjer sig vid det, desto mer tror också man att man behöver det.

När du går in i stunden, fråga dig vilken särskild försäkran du vill ha. Fråga dig sedan var du är osäker. Osäkerheten som ligger bakom din nuvarande sanning måste tas fram. Du kommer då att

upptäcka att det finns en feg opportunist där du drar dig undan från din sanning i relation till den universella sanningen. Denna opportunist, som bottnar i rädsla, kan lätt täckas över av ett synbarligt uppror.

Denna upptäckt finns redan i stundens första lager. Att känna till detta gör det möjligt för dig att gå till nästa lager, som är att utforska tvivlet som tycks behöva en försäkran. Var försummar du kanske en naturlig lag och vill inte ens veta om det, för inte försätta dig i fara genom att sätta dig emot vad du befarar att världen förväntar sig av dig? Förstår du?

FRÅGA: Ja, jag tror att jag förstår det rätt så väl. Anta nu att mitt tvivel och behov av försäkran har med min maskulinitet att göra. Hur gäller detta för vad du sa om den naturliga lagen i motsats till att anpassa mig efter människornas förväntningar runt omkring mig?

SVAR: Du försummar den naturliga lagen genom att inte lita på dina känslors goda natur. Du skär av dem. Det finns en mekanism djupt inom dig som säger ”Nej, jag kommer inte att gå längre. Jag låter mig gå så långt som jag har gått för att det är angenämt, men jag kommer inte att riskera att tillåta min fulla natur att ha sitt förlopp.” Du gör detta dels för att du är rädd för världens klander, dels på grund av en missuppfattning som liknar den hos vår vän som ställde den förra frågan. Din rädsla är inte lika stark, men du känner dig också hotad av naturliga känslor inom dig och väljer att vara trogen en värld som tycks säga att man inte bör lita på dessa känslor. Du förnekar de universella krafterna inom dig. Du vill spela ”säkert”.

Begrunda djupt alla dessa saker, mina vänner. Försök att tillämpa vad ni har lärt er. Närma er själva med mod och ödmjukhet och något kommer att öppnas inom er. En springbrunn och rikedom av underbar styrka, universums kärlek och visdom kommer att bli tillgänglig för er. Var välsignade, mina käraste vänner, känn kärleken och sanningen som alltid är här. Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16